

φανούς τῷ κοινῷ συγκινήσεως, χωρίς νὰ φοικιάσῃ εἰς τὸ ἀποτρόπαιον θέαμα, τοῦ ὁποῦ αὐτὸς ἦτο ὁ ἐργάτης.

Ἐξήτασεν ἀπαθῶς τὸ ἄπνουν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε εἶχε καλύψει δι' ἐνόχων φιλημάτων, κατόπιν δὲ ἀσπλάγχχνως ἐφόνευσεν. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ἐκφράσῃ ὑπονοίας κατὰ τοῦ ὑπηρετοῦ τῆς ἐπαύλεως, ὡς εἶχεν ἀποφασίσαι, ἐπωφελήθη ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἐπαίτου καὶ τῶν ὑπονοϊῶν τῶν χωροφυλάκων, ἵνα κατηγορήσῃ αὐτόν, ἐπικαλούμενος τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐζήτει νὰ μεταβάλῃ εἰς ἀποδείξεις.

Τοῦτο δὲ ἐπραττεν, οὐχὶ διότι ἤθελεν, αὐτὸς ὁ ἀληθὴς ἐνοχός, νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον ἐγκλημα, καταστρέφων ἄθῳ, ἀλλὰ διότι ἐπεθύμει, δεικνύων δραστηριότητα εἰς ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως, νὰ ἀπομκρύνῃ τὰς ὑπονοίας, αἵτινες τυχὸν θὰ ἐγενῶντο εἰς τινάς, ἂν μὴ ἀπεδείκνυν ἐπιμονὴν εἰς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ δακτυλίου ἀνησυχεῖ καὶ αὐτόν. Ἐροεῖτο τὴν ὀξυδερκειαν τοῦ Ἰωάννου διὰ τοῦτο δέ, ἀφοῦ ὠμολόγησεν ὅτι ὁ δακτύλιος ἦτο ἰδικός του, ἐξήλειψε διὰ ῥίνης τὰ ἔνδοθεν κεχαρσμένα ὀνόματα, ἵνα δύναται νὰ διακηρύξῃ ὅτι ὁ δακτύλιος δὲν τῷ ἀνῆκε καὶ ὅτι βεβαιώσας τὸ ἐναντίον ἠπατήθη.

Τοιαῦτα εἰσὶ τὰ πρὸ καὶ τὰ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σαλβιέττης συμβεβηκότα. Εὐνόητον ἦδη ὁποῖας βασιάνους ὕριστατο ὁ φονεύς. Μετὰ τὰς ἐμπιστευτικὰς ὁμολογίας τῆς συζύγου του, ἃς δὲν ἠδύνατο ν' ἀναφέρῃ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀνακρίσεως, ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ἰωάννου ἐπ' οὐδεμιᾶς ἐστηρίζετο ἤδη βάσεως, καθίστατο μάλιστα ἀπίθανος.

Ὡφείλε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ Σαλβιέττη ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς φοβούμενος δὲ τὰς τε ὑπονοίας τῆς συζύγου του καὶ τὰς τοῦ Ἰωάννου, ὡς καὶ τὰς προσπάθειάς, ὃς ὁ ἐπαίτης θὰ κατέβαλλεν, ἅμα ἡλευθεροῦτο, ἵνα ἀνακαλύψῃ τὸν μυστηριώδη ἐραστὴν, ἐσκέπτετο ἀδημονῶν μῆπως κατὰ τὴν διαρκείαν τῶν τραγικῶν ἐρώτων του, ἀφῆκεν εἰς τὰ μέρη ὁποῦθεν διήλθεν ἔχνος τι τῆς διαβάσεώς του, δυνάμενον ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐνεθυμείτο ὅτι ἔγραψεν εἰς τὴν Σαλβιέττην ἐπιστολὴν, μὴ ὑπογεγραμμένην μὲν, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐπανέφερε μετὰ τῶν ἐγγράφων τῆς νεκρᾶς.

Διὰ τοῦτο δὲν ἔσπευδε, παρὰ τὰς παρακλήσεις τῆς συζύγου του, νὰ ἀποφυλάκισῃ τὸν ἐπαίτην. Ἦθελε νὰ κρατήσῃ τοῦτον ὅσον ἠδύνατο πλειότερον εἰς τὰς φυλακάς, ἵνα ἐξασθενήσῃ καὶ καταστήσῃ αὐτὸν ἀνίκανον νὰ ἐνεργήσῃ, καὶ πρὸ πάντων, ἵνα λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ καὶ εὖρῃ διέξοδον, καὶ ἵνα καταστήσῃ προφανῆ τὰ γεγονότα τὰ καθιστῶντα πιθανὴν τὴν ἐνοχὴν τοῦ Ἰωάννου.

Γ'

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔλαβε χώραν ἡ ἀνάκρισις Ἰωάννου τοῦ Ἐπαίτου, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς ἐσπέρας,

ὁπότε, κατὰ τὸν χειμῶνα, ἀρχεῖται τὸ σκότος τῆς νυκτός, ὁ ἐπαίτης ἦτο μόνος ἐν τῇ εἰρκτῇ του, ἐνθα ἐπανήλθε μετὰ βραχὺν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς περιπατῶν. Καθήμενος ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς κλίνης του, τὰς κνήμας ἔχων κεκαλυμμένας διὰ μαλλίνου σκεπασμάτος, ἐνεκα τῆς δριμύτητος τοῦ ψύχους, καὶ περιβεβλημένος τὰ ῥάκη, ἅτινα ἔχρησάμενος αὐτῷ ὡς ἐνδύματα, ἠτένιζε περίλυπος διὰ τοῦ κιγκλιδωτοῦ φεγγίτου, τοῦ φωτίζοντος τὴν εἰρκτὴν του, τὸν μελανὸν καὶ συννεφώδη οὐρανόν, σκοτιζόμενον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Βίαιος ἄνεμος, πνέων μετ' ἄλλοκότου πατάγου, ἐπροξένει ὑπόκωφον, μυστηριώδη καὶ συγκεχυμένον θόρυβον, ὅστις καθίστατο ἰσχυρότερος διὰ τῆς ἡχούς τῶν σκοτεινῶν καὶ ἐρήμων διαδρόμων.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης διετέλει ἐν βαθείᾳ μελαγχολίᾳ καὶ θλίψει.

Ἐσκέπετο τὴν νεκρὰν θυγατέρα του, τὸ χάσμα ἐκεῖνο τῆς ὑπάρξεώς του, τὸ τόσῳ ταχέως ἐκλείψαν, τὸ αἵφνης σθεσθὲν φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐκεῖνον, ἐσκέπετο, ἥτις ἔζη ἀνθηρὰ καὶ μειδιῶσα ὡς εὖοσμον ἄνθος, ἥδη τὴν καλύπτει τὸ ψυχρὸν χῶμα. Δὲν θὰ ἀκούσω πλέον τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῆς, δὲν θὰ ἰδῶ πλέον τὸ ἄγνόν μέτωπόν της, δὲν θὰ θλίψω πλέον εἰς τὰς χεῖράς μου τὰς λεπτοφυεῖς χεῖράς της. Εἶναι νεκρά! Ἀπέθανε!

Τοιαύτη ἦτο ἡ ὀδυνηρὰ ἐπιφθόσ, ἥτις ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἐπανήρχετο ἀενάως εἰς τὰ χεῖλη του. Τὸ στήθος τοῦ ἐξογκουτο ἐκ τῶν ἀπαύστων λύγμων. ὅταν δέ, ἐπ' ὀλίγον ἀνεπαύετο ἐκ τῆς ὀδύνης του, κατελαμβάνετο ὑπὸ φοβερῶν σκέψεων ἐκδικήσεως. Ἐπόθει τὴν ἐλευθερίαν, οὐχὶ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τῆς ζωῆς, ἣν εἶχε βαρυνθῇ, καὶ ἥτις τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο δι' αὐτόν ἄνευ τέρψεως καὶ γοήτρου, ἀλλὰ διότι ἤλπιζε νὰ ἀνεύρῃ τὸν φονέα τῆς θυγατρὸς του, καὶ νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸν σκληρῶς διὰ τὸ ἐγκλημα, ὅπερ ἠνέφξεν εἰς τὴν καρδίαν του τραύματα αἰμάσσοντα διὰ παντός. Αἱ ὥραι παρήρχοντο καὶ ἡ νύξ ἐπλησίαζεν. Ἦτο εἰς τὸ σκότος.

Βαθυμὲν τὸ βαθύ σκότος ἐξετείνετο ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς εἰρκτῆς του. Μετὰ τινα λεπτά θὰ ἤρχετο ὁ δεσμοφύλαξ κομίζων αὐτῷ τὴν λιτὴν τροφοδοσίαν του. ἀφοῦ δὲ ἔτρωγε θὰ ἐξηπλοῦτο, ὡς καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, ἐπὶ τῆς σκληρᾶς κλίνης του, ἥς τὸ προσκεφάλαιον ἦτο ὑγρὸν ἐκ τῶν δακρύων του.

Αἰφνης ἤκουσε κρότον βημάτων εἰς τὸν ἔξωθεν τῆς εἰρκτῆς του διαδρόμον. Ἦ κλείς ἐστράφη μετὰ θορύβου ἐν τῷ κλείθρῳ, ἡ θύρα ἠνέωχθη καὶ ζωηρὸν φῶς ἐφώτισε τὴν εἰρκτὴν.

Ἠγέρθη ἐκπληκτός. Ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς εἰσῆλθε κρατῶν λυχνίαν ἠκούθει δὲ αὐτὸν μελανείμων γυνή, τὸ πρόσωπον ἔχουσα κεκαλυμμένον διὰ πυκνῆς μαλλίνης καλύπτρας.

Ἰωάννη, εἶπεν ὁ διευθυντὴς, ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ ὁμιλήσῃ. Ἐνεκα σεβασμοῦ

πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς χάριν σου συναινῶ νὰ συνδιαλεχθῇτε μόνοι.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε μηχανικῶς ὁ Ἰωάννης.

Ὁ διευθυντὴς ῥίψας περὶ ἑαυτὸν βλέμμα οἴκτου καὶ ταραχῆς εἶπε:

— Ζητῶ συγγνώμην, κυρία, ὅτι σὰς ὠδήγησα ἐνταῦθα. Ἡ εἰρκτὴ αὕτη εἶναι ἀθλία καὶ ἀνευ πυρός. Μήπως προτιμάτε νὰ ὀδηγηθῇ ὁ φυλακισμένος εἰς τὸ γραφεῖόν μου;

— Ὅχι, ὅχι! ἀπήντησε μετὰ σπουδῆς ἡ κεκαλυμμένη κυρία.

Ὁ διευθυντὴς προσέκλινε καὶ ἐξῆλθε χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προσθέσῃ.

Τότε ἡ ἐπισκέπτρις προὐχώρησεν ἐν βήμα πρὸς τὸν ἐπαίτην. Ἀποκαλύπτουσα δὲ ἀποτόμως τὸ πρόσωπον τῷ εἶπε:

— Μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Ἡ κυρία Σαραμί! ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἰωάννης, προσηλωθεὶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως. Τί ἐπιθυμεῖτε ἀπὸ ἐμέ, κυρία;

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις προσέφερε μετὰ τινος τραχύτητος, νομίσας ὅτι ἤρχετο ἐξ ὀνόματος τοῦ συζύγου τῆς, ἐπιμένοντος νὰ ὑποπτεύῃ αὐτόν ὡς φονέα τῆς Σαλβιέττης.

Ἀλλὰ ταχέως ἠνόνησε τὴν πλάνην του, ὅτε ἡ κυρία Σαραμί τῷ εἶπεν:

— Ἐρχομαι νὰ σε σώσω, πεπεισμένη ὅτι εἶσαι ἀθῶος.

Αἱ ἰδέαι τοῦ Ἰωάννου μετεβλήθησαν.

[Ἐκεῖσε συνέχεια].

TONY.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦτο προηγουμένον φύλλον]

— Λοιπόν, λοιπόν, κύριε Σχικῶ, ἀνέφωνήσε, μόλις ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ, ὀνομάζετε διασκεδαστικὸν ταξίδιον αὐτό; ἐγὼ οὐδόλως διασκεδάζω.

— Ἐμπρός! ἐμπρός! ἀπεκρίθη ὁ Γασκόνος.

— Ἡ ἀνωφέρεια ὅμως εἶναι ἐπίπονος.

— Οἱ καλοὶ ἵπποις ἐκεῖ μόνον τρέχουσι.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω ἀξιώσεις καλοῦ ἵππεως.

— Τότε, μεῖνате ὀπίσω.

— Ὅχι, καθόλου, ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος.

— Λοιπόν, ἐμπρός, ἐμπρός!

Ὁ Σχικῶ ἐπέσπευσε τὸ βᾶδισμα τοῦ ἵππου του.

— Ἰδοῦ, ὁ Πανούργος ἀσθμαίνει, σταματᾷ, ἀνέκραξεν ὁ Γορανφλότος.

— Τότε, ὑγείαινε κουμπάρε, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ Γορανφλότος, ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ ὁμοίως, πλὴν ἐνεθυμήθη, ὅτι ὁ ἵππος, τὸν ὁποῖον κατηρᾶτο καὶ ὅστις ἔφερεν ἕνα τόσον ἰδιότροπον ἄνθρωπον, ἔφερεν ἐπίσης τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου ὑπάρχον βαλάντιον. Ἐδείξε, λοιπόν, αὐταπάρνησιν καὶ ἔτυψε, διὰ τῶν σανδαλίων του, τὰ πλευρὰ τοῦ

ἐξωργισμένου ὄνου, ἀναγκάσας αὐτὸν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἵππον τοῦ Σχικῶ.

— Θά φονεύσω τὸν δυστυχῆ Πανούργον μου, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν παράπονητικὴν, ὅπως διεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Σχικῶ, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς εὐκλισίας του. Βεβαίως, θά τον φονεύσω.

— Ἔστω, φονεύσατέ τον, κουμπάρε, φονεύσατέ τον, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ, χωρὶς ἡ τόσον σημαντικὴ θεωρουμένη ὑπὸ τοῦ Γορανφλότου τοιαύτη παρατήρησις νὰ πείσῃ αὐτὸν νὰ βραδύνῃ τὴν πορείαν τοῦ ἵππου του· φονεύσατέ τον, θ' ἀγοράσωμεν ἓνα ἡμίονον.

Ὁ ὄνος, ὡς ἔάν ἠννόησε τὰς ἀπειλητικὰς ἐκείνας λέξεις, ἐγκατέλιπε τὴν κυρίαν ὁδὸν καὶ εἰσέδυσεν εἰς ξηράν τινα πλαγίαν στενωπόν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γορανφλότος δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ βαδίσῃ πεζῇ.

— Βοήθειαν, ἐφώνει ὁ μοναχός, βοήθειαν, θὰ κυλίσω εἰς τὸ ποτάμι.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ· ἐάν πέσητε εἰς τὸ ποτάμι, σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ κολυμβήσητε ἀκόπως.

— ὦ! ἐψιθύρισε ὁ Γορανφλότος, βεβαίως θὰ πνιγῶ. Καὶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι ταῦτα μοι συμβαίνουνσι, διότι εἶμαι ὑπνοβάτης!

Ὁ μοναχός ἐξηκόντισε βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸ ὅποτον ἐσήμαινε:

— Κύριε, Κύριε, ὁποῖαν ἀμαρτίαν διέπραξα, ἵνα μὲ τιμωρῇς διὰ τοιαύτης νόσου;

Αἴφνης, ὁ Σχικῶ, ἀφικόμενος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀνωφεροῦς ὁδοῦ, ἐσταμάτησε τόσον ἀποτόμως τὸν ἵππον του, ὥστε οὗτος ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁ Γορανφλότος, ἤττον δεξιὸς ἱππεύς, ἄλλως δὲ μὴ ἔχων χαλινόν εἰς τὸν ὄνον του, ἀλλ' ἀπλοῦν καπίστρι, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

— Στάσου, διάβολε, στάσου, ἐφώνησεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ ὄνος ὅμως εἶχε συνεισθῆ νὰ τρέχῃ ἀπὸ ρυτῆρος, εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι οἱ ὄνοι ἐμμένουσιν εἰς τὰς συνηθείας των.

— Στάσου, ἐπανάλαβεν ὁ Σχικῶ, ἄλλως, μὰ τὴν πίστιν μου ὡς εὐπατρίδου, θὰ σε πιστολίσω.

— Τί διαβολάνθρωπος εἶναι αὐτός; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γορανφλότος· τί λυσασσμένον ζῶν τὸν ἐδάγκασε;

Ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ Σχικῶ ἀντήχει ἔτι μᾶλλον φοβερά καὶ ὁ μοναχός ἐνόμιζεν, ὅτι ἤκουεν ἤδη συρίττουσαν τὴν σφαῖραν τοῦ πιστολίου του, ἐπομένως ἐξετέλεσεν εὐχερῇ, ἔνεκα τῆς ἐπὶ τοῦ ὄνου θέσεώς του, κίνησιν, ἥτοι διωλίσθησεν ἀπὸ τοῦ ὄνου καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

— Ὅριστε μας, εἶπε, πεσὼν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του καὶ ἀρπάσας τὸ σχοινίον τοῦ ὑποζυγίου του, τὸ ὅποιον τὸν παρέσυρε μὲν βήματά τινα, ἀλλ' εἴτα ἐσταμάτησε.

Μετὰ τοῦτο, ὁ Γορανφλότος ἀνεζήτησε τὸν Σχικῶ, ὅπως ἰδῇ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ζωγραφουμένην τὴν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν τόσον δεξιῶς ἐκτελεσθεῖσαν κατάβασίν του.

Ὁ Σχικῶ ὅμως ἦτο κεκρυμμένος ὀπισθεν βράχου καὶ ἐξηκολούθει τὰ νεύματα καὶ τὰς ἀπειλὰς του.

Ἐκ τῆς τοιαύτης προφυλάξεως, ὁ μοναχός ἐνόησεν, ὅτι κατὰ συνέβαινε, ἐπομένως περετῆρησε πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ διέκρινεν, εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων βημάτων, τρεῖς ἄνδρας, ἐπιβαίνοντας ἡμιόνων καὶ βαδίζοντας ἡσύχως.

Ὁ Γορανφλότος παραχρῆμα ἀνεγνώρισε τοὺς τρεῖς ὁδοιπόρους, καθ' ὧν, τὴν αὐτὴν πρωΐαν, εἶδε τὸν Σχικῶ ἐνεδρεύοντα.

Ὁ Σχικῶ παρέμεινε εἰς τὴν θέσιν του μέχρις οὗ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνδρες ἐγένοντο ἄφαντοι, τότε δέ, ἀλλὰ μόνον τότε, προσῆλθεν εἰς τὸν σύντροφόν του, ὅστις ἔμενε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, κρατῶν εἰς χεῖρας τὸ σχοινίον τοῦ Πανούργου.

— Αἱ, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀποβάλλῃ τὴν ὑπομονήν, δέν μοι ἐξηγεῖτε, ἀγαπητὲ κύριε Σχικῶ, τί κάμνομεν; πρὸ ὀλίγου ἦτο ἀνάγκη νὰ τρέχωμεν ἀπὸ ρυτῆρος καὶ τώρα δὲν πρέπει νὰ κινηθῶμεν.

— Καλέ μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ, ἤθελον νὰ δοκιμάσω ἔάν ὁ ὄνος σου ἦτο καλοῦ εἶδους ἢ μήπως μ' ἔκλεψαν, πωλήσαντές μοι αὐτὸν εἰκοσι δύο πιστόλας· τὸ γενόμενον ὅμως πείραμα μὲ ἠὺχαρίστησεν.

Ὁ μοναχός, ὡς ἐννοεῖται ἀλλήιστα, δὲν ἠπατήθη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης καὶ ἠτοιμάζετο νὰ το ἀποδείξῃ εἰς τὸν σύντροφόν του, ἀλλ' ἡ φυσικὴ νοχέλειά του ἐνίκησεν, ὑπαγορεύσασα εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ, νὰ μὴ εἰσέλθῃ, εἰς συζητήσεις.

Ἐσκήρθη, λοιπόν, ν' ἀπαντήσῃ, χωρὶς ν' ἀποκρύψῃ τὴν δυσἀρέσειάν του:

— Δὲν πειράζει, εἶμαι πολὺ κουρασμένος καὶ πεινῶ.

— Δι' αὐτὸ λυπεῖσαι; εἶπεν ὁ Σχικῶ, κτυπῶν τὸν ὦμον τοῦ ρασοφόρου. Ἐγὼ ἐπίσης πεινῶ, ἐπομένως εἰς τὸ πρῶτον καπηλεῖον, τὸ ὅποιον θ' ἀπαντήσωμεν...

— Αἱ; τί; ἠρώτησεν ὁ Γορανφλότος, ὅστις ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν τοιαύτην μετατροπὴν τοῦ πνεύματος τοῦ Σχικῶ.

— Λοιπόν, θὰ διατάξωμεν ψητὸν χοιρινόν, κοτοπούλια καπαμὰ καὶ κρασί ἀπὸ τὸ καλλίτερον.

— Πραγματικῶς; εἶπεν ὁ Γορανφλότος. Εἶναι βέβαιον;

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, κουμπάρε.

— Ὑπὸ τοιούτους ὄρους, ἃς ἀναζητήσωμεν, ἄνευ βραδύτητος, τὸ εὐτυχὲς καπηλεῖον. Ἐλα, Πανούργε, θὰ φάγεις καὶ σὺ πίτυρα.

Ὁ ὄνος ἤρχισε νὰ ὀγκανίζει ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ Σχικῶ ἱππευσε καὶ ὁ Γορανφλότος περιωρίσθη νὰ βαδίξῃ πεζῇ, σύρων ὀπισθεν τοῦ ὄνον.

Τὸ τόσῳ ἐπιθυμητὸν καπηλεῖον δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιφνῇ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὁδοιπόρων, ἐκεῖτο δὲ μεταξὺ Κορβεῖλ καὶ Μελοῦνου· πλὴν, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ μακροθὲν θαυμάζοντος αὐτὸ Γορανφλότου, ὁ Σχικῶ διέταξεν αὐτὸν ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ὄνου καὶ ἤρξατο ἐκτελῶν πλαγίαν πρὸς

τ' ἀριστερὰ κίνησιν, ὅπως διέλθῃ ὀπισθεν τοῦ καπηλείου. Ὁ Γορανφλότος, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀντίληψις ἔκαμνε γιγαντιαίας προόδους, ἐνόησε τὸν λόγον τῆς νέας διευθύνσεως τοῦ Σχικῶ, διότι, δι' ἐνὸς βλέμματος, εἶδεν, ὅτι τρεῖς ἡμίονοι ἵσταντο πρὸ τῆς θύρας τοῦ καπηλείου.

— Λοιπόν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, κατ' ἀρέσκειαν ἐκείνων τῶν ὁδοιπόρων, θὰ κανονίζονται αἱ ὥραι τοῦ γούματος ἡμῶν. Εἶναι πολὺ λυπηρὸν.

Ὁ Γορανφλότος ἐστέναξεν.

Ὁ Πανούργος, ὅστις ἐπίσης εἶδεν, ὅτι ἀπεμάκρυνον αὐτὸν τῆς εὐθείας ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν πάντες, οὐδὲ τῶν ὄνων ἐξαιρουμένων, γινώσκουσιν ὡς συντομωτέραν πᾶσης πλαγίας, ἔστη αἴφνης καὶ ἐστηλώθη ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν του, ὡς ἔάν εἶχεν ἐρριζωθῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Ἰδετε, εἶπεν ὁ Γορανφλότος μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν, οὔτε ὁ ὄνος μου θέλει νὰ προχωρήσῃ.

— Ἀ! δὲν θέλει νὰ προχωρήσῃ, εἶπεν ὁ Σχικῶ· τώρα βλέπει.

Πλησιάζας δ' εἰς φακτὴν, ἔκυψε ῥάβδον μήκους πέντε ποδῶν καὶ πᾶχους ἐνὸς δακτύλου, στερεὰν καὶ ἐνταυτῷ εὐκαμπτον.

Ὁ Πανούργος δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ζῶων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀπασχολοῦνται ὑπὸ τῶν πέριξ αὐτῶν συμβαινόντων καὶ δὲν προαισθάνονται αὐτὰ εἰμὴ ἀφοῦ βαρύνωσιν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς των, ἐπομένως, παρατηρήσας τὰ κινήματα τοῦ Σχικῶ, ὑπὲρ τοῦ ὁποῦ εἶχεν ἀρχίσει νὰ αἰσθάνηται τὴν ὑπόληψιν, ἥς ἦτο ἄξιος, ἀντιληφθεὶς δὲ πληρέστατα τῶν προθέσεων του, ἀνέλαβε τὴν εὐκαμπτήν των κνημῶν του καὶ ἐκινήθη βήματι ταχεῖ.

— Περιπατεῖ, περιπατεῖ! εἶπεν ὁ μοναχός.

— Δὲν πειράζει, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ, ὅσακις συνοδοιπορεῖ τις μετὰ μοναχοῦ καὶ ὄνου, ἡ ῥάβδος δὲν εἶναι περιττή.

Ὁ Γασκόνος ἐφύλαξε τὴν νίδικὴν του.

ΚΕ'

Πῶς ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἀντήλλαξε τὸν ὄνον του ἀντὶ ἡμιόνου καὶ τοῦτον ἀντὶ ἵππου.

Αἱ βάσανοι τοῦ Γορανφλότου προσήγγιζον εἰς τὸ τέρμα των, τοῦλάχιστον δι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν· μετὰ τὴν ἐν λόγῳ λοξοδρομίαν, αἱ δύο συνοδοιποροὶ ἐπανήλθον εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν, ὁδοιπορήσαντες δὲ τρία τέταρτα λεύγας, ἐστάθμευσαν εἰς ἀντάξιον τοῦ προηγουμένου καπηλείου. Ὁ Σχικῶ κατέλαβε θάλαμον, βλέποντα πρὸς τὴν ὁδόν, ὅπου παρετέθη ὁ δεῖπνος, πλὴν, προφανῶς, ἡ τροφή ἦτο δευτερεύουσα αὐτοῦ φροντίς, διότι ὀλίγον ἔτρωγεν, ἐνῶ ἐπιμελῶς προσεῖχεν εἰς τὴν ὁδόν. Ἡ ἀσχολία του ὅμως αὕτη διήρκεσε ἕως τῆς δεκάτης ὥρας, μέχρι τῆς ὁποίας, οὐδὲν ἰδὼν ἢ ἀκούσας, διέλυσε τὴν πολιορκίαν καὶ διέταξεν, ὅπως ὁ ἵππος του καὶ ὁ ὄνος τοῦ μοναχοῦ, ἐνισχυθέντες διὰ διπλῆς μερίδος βρώμης καὶ πιτύρων, ὥσιν ἑτοιμοὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Εἰς τὸ ἄκουσμα ἐκείνης τῆς διαταγῆς, ὁ Γορανφλότος, ὅστις, πρὸ ἡμισείας ὥρας, ἐφαίνετο κοιμώμενος, ἐνῶ διετέλει μόνον ἐν τῇ μετὰ καλὸν καὶ δι' ἀφθόνων σπονδῶν γενναίου οἴνου ποτισθέντα δεῖπνον ἐπερχομένη ἡδεῖα ἐκστάσει, ἐξέπεμψε στεναγμόν.

— Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου; εἶπεν.

— Αἶ, διάβουε, θὰ ἔχεις τὴν συνήθειαν νὰ ἐγείρῃσαι ἐκείνην τὴν ὥραν, ἀπεκρίθη ὁ Σχικῶ.

— Ἀλλὰ διατί; ἠρώτησεν ὁ Γορανφλότος.

— Καὶ ὁ ὄρθρος;

— Ἦμην ἀπηλλαγμένος ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου, ἀπήντησεν ὁ μοναχός.

Ὁ Σχικῶ ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἐνῶ ἐψιθύρῃσε τὴν λέξιν *οὐκ ἐπιθυμῶ*.

— Μάλιστα, ὁκνηροί, εἶπεν ὁ Γορανφλότος; ἀλλὰ διατί ὄχι;

— Ὁ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἵνα ἐργάζεται, ἀπήντησεν ὁ Γασκόνος, ἐν εἰδεί ἀποφθέγματος.

— Καὶ ὁ μοναχός, ἐν ἀναπαύεται, εἶπεν ὁ ἀδελφός.

Εὐχαριστηθεὶς δ' ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ, ἥτις ἐφάνη συγκινήσασα καὶ αὐτὸν τὸν Σχικῶ, ἠγέρθη μεγαλοπρεπῶς καὶ κατεκλίθη ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἡ ὁποία, κατὰ διαταγὴν τοῦ Σχικῶ, φοβουμένου ἀνόητόν τινα πράξιν τοῦ μοναχοῦ, εἶχε τεθῇ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κοιτῶνος.

Τὴν ἐπιούσαν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐὰν μὴ ὁ Γορανφλότος ἐκοιμάτο βαθέως, ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἴδῃ, ὅτι ὁ Σχικῶ ἠγέρθη καὶ κατεσχόπευε τὴν ὁδὸν ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων τοῦ παρθύρου.

— Αἶφνης, ὁ Σχικῶ, καίτοι ἀποκρυπτόμενος καὶ προστατευόμενος ὑπὸ τῶν παραπετασμάτων, ὀπισθοχώρησε καθ' ἓν βῆμα· ἐὰν δ' ὁ Γορανφλότος μὴ ἐξηκολούθει κοιμώμενος, ἤθελεν ἀκούσει τὸν κρότον τῶν ὀπλῶν τριῶν ἡμιόνων.

Ὁ Σχικῶ ἐπλησίασε παραχρῆμα τὸν Γορανφλότον, τὸν ὅποιον ἔσειε βιαίως, μέχρις οὗ ἀρύπνισεν αὐτόν.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχω μιᾶς στιγμῆς ἡσυχίαν; ἐψιθύρῃσεν ὁ Γορανφλότος, ὅστις εἶχε κοιμηθῇ ἐπὶ δέκα συνεχεῖς ὥρας.

— Ἐπάνω, ἐπάνω, εἶπεν ὁ Σχικῶ ἄς ἐνδυθῶμεν καὶ ἄς ἀναχωρήσωμεν.

— Ἀλλὰ τὸ πρόγευμα; εἶπεν ὁ μοναχός.

— Εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Μοντερῶ.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ Μοντερῶ; ἠρώτησεν ὁ Γορανφλότος, ἀδαέστατος τῆς γεωγραφίας.

— Ἡ Μοντερῶ εἶναι ἡ πόλις, ὅπου προγευματίζουσιν, εἶπεν ὁ Γασκόνος, σοὶ ἀρκεῖ;

— Ναί, ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ μοναχός.

— Τότε, κουμπάρε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, καταβάνων νὰ πληρώσω τὸν κάπηλον, ἐὰν δ' ἐντὸς πέντε λεπτῶν δὲν εἴσῃ ἐτοιμος, ἀναχωρῶ μόνος.

Ὁ στολισμὸς τοῦ μοναχοῦ δὲν ἀπαιτεῖ πολὺν χρόνον, ἀλλ' ὅμως ὁ Γορανφλότος

κατηνάλωσεν ἐξ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐπομένως, ὅτε κατήλθεν εἰς τὴν ὁδόν, εἶδεν ὅτι ὁ Σχικῶ, ἀκριβῆς ὡς Ἐλθετός, εἶχεν ἤδη προπορευθῇ αὐτοῦ.

Ὁ μοναχὸς διεσκέλισε τὸν Πανοῦργον, ὅστις, ὑπερρηθισμένος ἐκ τῆς διπλῆς μερίδος βρώμης καὶ πιτύρων, ἐκάλπασεν ἀφ' ἐκentu καὶ ταχέως ἐπλησίασε τὸν Γασκόνον.

Οὗτος ἴστατο εὐθυτενῆς ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν τοῦ ἵππου του ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς.

Ὁ Γορανφλότος ἀνηγέρθη ἐπίσης καὶ εἶδεν ἀπωτέρω εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅτι τρεῖς ἡμίονοι καὶ τρεῖς ἀναβαταὶ κατήρχοντο ὀπίσθεν λόφου.

Ὁ μοναχὸς ἐστέναζε, συλλογισθεὶς πόσον ἦτο λυπηρόν, ὅτι ἀλλοτρίᾳ ἐπιρροῇ ἐπέδρα ἐπὶ τῆς τύχης του.

Τὴν φορὰν ταύτην, ὁ Σχικῶ ἐτήρησε τὸν λόγον του, διότι συνεγεμμάτισε μετὰ τοῦ Γορανφλότου εἰς Μοντερῶ.

Αἱ δύο ἐπόμεναι ἡμέραι δὲν παρήλλαξαν τῆς προηγηθείσης εἰμὴ καθ' ὅτι, περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας ἡμέρας, ὁ Σχικῶ ἀπέβαλε τὴν συνήθη αὐτῷ φαιδρότητα, διότι ἀπὸ τῆς μεσημβρίας εἶχεν ἀπολέσει τὰ ἔχνη τῶν τριῶν ὁδοιπόρων, τοὺς ὁποίους παρηκολούθει· ἕνεκα δὲ τούτου, ἐδείπνησε δύσθυμος καὶ ἐκοιμήθη ἀνήσυχος.

Ὁ Γορανφλότος ἔφαγε καὶ ἔπιεν ἀντι δύο, ἐδοκίμασε τὰ καλλίτερα ἄσματά του, ἀλλ' ὁ Σχικῶ ἔμεινεν ἀπαθής.

Μόλις ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν, ὅτε ὁ Σχικῶ ἦτο ὄρθιος καὶ ἔσειε τὸν σύντροφόν του· ὁ μοναχὸς ἐνεδύθη, ἅμα δὲ τῇ ἀναχωρήσει, ἔτρεξαν ἀπὸ ρυτῆρος, ἀλλ' οὐδαμοῦ τοῦ ὀρίζοντος ἐπεφάνησαν ἡμίονοι.

[Ἐστει συνέχισα].

Δμλ.

ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΚΑΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ

[Σελίδες ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν Βένδων τῆς Τύνιδος].

Ὁ Ἄραφ εἶναι λίαν φιλήδονος, ἀγροτικός καὶ ἐγωϊστής ἵνα ἀνυψώσῃ τὴν γυναῖκα μέχρις αὐτοῦ. Ἀπαίδευτος, ἀνευ ἀνατροφῆς, ὑποκριτῆς καὶ ἐτοιμος πάντοτε πρὸς ἀργυρολογίαν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν ἰδέαν μεγαλείου, ἢ λεπτότητα αἰσθήματος. Οὐχὶ διότι στερεῖται πνεύματος, ὧν εὐφυῆς ἄλλως τε, ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἔχει ὡς μόνην διανοητικὴν τροφήν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐρμηνείαν τοῦ Κορανίου, ὁ Μουσουλμάνος θέλει ἐξακολουθήσει ἀποβάλλων τὰς ἠθικὰς καὶ διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις.

Διὰ τὸν Ἄραβιν ἡ γυνὴ εἶναι ὄργανον ἡδονῶν ἢ προῖον κέρδους. Ἐὰν μὲν ὁ κύριός της, διότι ἀνήκει αὐτῇ, εἶναι πλούσιος, ἡ γυνὴ ζῇ ἐν πάσῃ τῇ ἀβρότητι τῆς πολυτελείας, τῶν κόσμων, τῆς ἡδυπαθείας, ἐὰν δὲ πτωχός, ἐργάζεται σκληρῶς καὶ ἐπιπόνως διὰ τὸν κύριόν της, καὶ πρὸς ὄφελος μόνον αὐτοῦ. Οὐχ ἥττον εἰς λίαν αὐτοῖς προσηλωμένοι· ἱκαναὶ πρὸς πολλὰς θυσίας, ἢ ἀφοσίωσις αὐτῆς οὐδεμίαν ἄλλην ἔχει τροφήν ἢ μόνον τὴν ἐξέ-

γερσιν καὶ διάθρουσιν τῶν παθῶν της.

Ἐν τῇ συγχρόνῃ τῆς Τύνιδος ἱστορίᾳ ἀνευρίσκουμεν δύο τύπους γυναικῶν λίαν ἀνομοίους, ὧς πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν, ὧν ἡ μία, ἡ διακρινόμενη ἐπὶ τούτοις, ὑπῆρξε δούλη σχεδὸν τῆς ἄλλης, ὑποκύπτουσα αὐτῇ δι' ἔρωτα πρὸς τὸν σύζυγόν της. Διηγούμενοι τὴν ἀληθῆ ταύτην ἱστορίαν δραττόμεθα τῆς περιστάσεως ἵνα μάθωμεν ὀλίγας τινας σελίδας τῆς σχεδὸν συγχρόνου, ἀλλὰ ἐντελῶς ἀγνώστου τῆς Τύνιδος ἱστορίας.

*

Ὡς γνωστὸν ὁ Μωχαμέτ, βέης τῆς Τύνιδος, διεδέχθη τὸν ἐξαδελφόν του Ἀχμέτ τῇ 30 Μαΐου 1855, ἐπὶ τέσσαρα δὲ συνεχῆ ἔτη ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἦν συνέχεια ὀργῶν. Οὐχ ἥττον ἐπεχειρήσε μεγάλα τινα ἔργα, ὧν ἐν ἧν ἡ ἐπανόρθωσις τῶν ἀρχαίων ὑδραγωγείων τῆς Καρχηδόνας, ἔργον ὅμως περατωθὲν ὑπὸ τοῦ διαδόχου του.

Ὁ Ἀχμέτ εἶχε πρωθυπουργὸν ἢ Μέγαν Βεζίρην, νέον τινα, ἐξωμότην, ἀλλ' Ἑλληνα καὶ χριστιανὸν τὸ γένος, ἀρπαγέντα ἐκ παιδὸς μετὰ τῆς μητρός καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκ τῆς νήσου Χίου ὑπὸ Τυνησίων πειρατῶν, δοθέντα δὲ δῶρον τῷ Ἀχμέτ. Οὗτος ἡγάπησε τὸν νέον τοῦτον Ἑλληνα, ἐκδηλοῦντα οὐ μικρὰν εὐφυίαν, ἀνέθρεψε καὶ ἐδίδασκεν αὐτόν, καὶ τέλος παρήγεν αὐτῷ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ὑπολήψεως διορίσας μέγαν Βεζίρην καὶ νυμφεύσας μετὰ τῆς νεωτέρας τῶν θυγατέρων του, τῆς ἡγεμονίδος Λίλας-Καλτούμ. Ὁ νέος οὗτος ἦν ὁ Μουσταφᾶς Κασναδόρ, ἢ ἀπλῶς Κασναδόρ (=θησαυροφύλαξ) ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφερόμενος.

Παράδοσίς τις ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρξαν βασιλεῖς νυμφευθέντες ποιμενίδας, εἰ καὶ ἡμεῖς οὐδένα σχεδὸν γνωρίζομεν. Οὐδόλως λοιπὸν παράδοξον βλέποντες τὸν μικρὸν ἐκεῖνον δούλον Ἑλληνα, γενόμενον πρωθυπουργὸν τοῦ κυρίου του, νυμφευόμενον ἡγεμονίδα νέαν καὶ ὠραίαν, καθιστάμενον οὕτω μέλος τῆς τῶν Βένδων οἰκογενείας, κυβερνῶντα δὲ ἀπολύτως ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡγεμόνας, μέχρις οὗ ὁ Χαϊρεδίν, δούλος ὡσαύτως, ἀνέτρεψεν αὐτόν ἵνα λάβῃ τὴν θέσιν του.

Κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀχμέτ, ὁ Μωχαμέτ, ἐπίδοξος κληρονόμος, ἦν ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ. Ἠγάπα τὸν πολυτελεῆ βίον, ἀλλὰ τὸ χρῆμα τῷ ἔλειπε πάντοτε. Ὁ ἐξαδελφὸς αὐτοῦ ἐδίδεν αὐτῷ πολλάκις, ἀλλ' οὐδέποτε τόσα, ὅσα ὁ Κασναδόρ διὰ τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῆς φειδούς ἀπέκτα. Ἐμῖσι λοιπὸν θανάσιμῳ τὸν Μουσταφᾶν καὶ πολλὰκις ἐπανελάμβανεν ὅτι, ὅτε ἤθελε γένειε Βέης τῆς Τύνιδος, τὸ πρῶτον πράγμα ὅπερ ἤθελε κάμει ἦν ν' ἀπαγχονίσῃ αὐτόν.

Ἦδη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδελφοῦ του ὁ Μωχαμέτ ἐγένετο Βέης τῆς Τύνιδος τῇ 30 Μαΐου 1855. Τὸ χαρμεῖνόν του ἦν ἡδη πολυάριθμον, πλούσιον, λαμπρόν, ἀλλ' ἠϋζήσεν αὐτὸ ἔτι μάλλον ὅτε ἔσχεν εἰς τὴν διαθεσὶν τοῦ ἔμπαντος τοὺς πόρους τῆς Τύνιδος, πλουσιωτέρους τὴν ἐποχὴν